

“Έφη μου, ξέρεις πόσο ωραίος είναι ο Παράδεισός! Φως, χαρά, αγαλλίαση”

/ Γνώμες

[Διηγείται ο Άγιος Πορφύριος ο Καυσοκαλυβίτης] Τα χρόνια μετά τον πόλεμο ήταν πολύ δύσκολα κι οι άνθρωποι αγωνίζονταν, για να ζήσουν. Εγώ, όπως σας είπα, την εποχή εκείνη ήμουν στην Πολυκλινική. Πολλά περιστατικά θυμάμαι απ’ τα χρόνια εκείνα. Ακούστε ένα απ’ αυτά.

Η Έφη ήταν δεκαεφτά χρονών κι έμενε το καλοκαίρι με τους γονείς της και τον αδελφό της στο Μπογιάτι. Είχαν περιβόλι με κηπευτικά και τα πουλούσαν. Ένα βράδυ η μητέρα της Έφης την έστειλε σ’ ένα μαγαζάκι εκεί κοντά, να αγοράσει πετρέλαιο για την λάμπα. Σημειώστε ότι δεν είχαν τότε ρεύμα. Επιστρέφοντας προς το σπίτι η Έφη συναντάει στο δρόμο ένα αγόρι, συμμαθητή της.

Μιλούσαν για τα μαθήματα. Το σημείο, όμως, που είχαν σταματήσει βρισκόταν πίσω από ένα φορτηγό αυτοκίνητο. Τη στιγμή εκείνη πέρασε ο αδελφός της Έφης και τους είδε να κουβεντιάζουν. Το παρεξήγησε, γιατί πίστεψε ότι πονηρά κουβεντιάζουν και το είπε στην μητέρα τους.

- Η Έφη μας ντροπιάζει, είπε, κουβεντιάζει στο δρόμο με ένα αγόρι.

Όταν έφτασε στο σπίτι η Έφη, η μητέρα της την μάλωσε πολύ και την έδειρε. Τότε οι αρχές ήταν πολύ αυστηρές. Η Έφη πικράθηκε πολύ. Επαναστάτησε για την αδικία και την καχυποψία του αδελφού της.

Την άλλη μέρα γύρισε στο σπίτι ο πατέρας, που έλειπε. Εκείνος της φέρθηκε διαφορετικά, δηλαδή με κατανόηση και καλό τρόπο.

- Εγώ δεν τα πιστεύω αυτά, της λέει. Έλα, πάμε να ποτίσουμε το περιβόλι. Εσύ θα κάθεται κι όπου βλέπεις πως ποτίζεται μία βραγιά, θα μου λέεις να γυρίζω το νερό σ' άλλη βραγιά.

Έτσι έγινε. Η Έφη, όμως, δεν είχε κοιμηθεί καθόλου την προηγούμενη νύκτα. Η στενοχώρια κι η αδικία την πνίγανε. Απελπίσθηκε και αποφάσισε να θέσει τέρμα στη ζωή της. Την ώρα, λοιπόν, που ξεκινούσαν με τον πατέρα της για το περιβόλι έκανε ένα σχέδιο. Να πάρει ένα γεωργικό φάρμακο και το βραδάκι, μετά το πότισμα, κρυφά να το πιει και να πεθάνει. Σκεπτόταν: «Να δω τότε, θα με αγαπούν;». Πήρε λοιπόν το φάρμακο, το έβαλε στην τσέπη της και περίμενε να βραδιάσει, για να το πάρει. Δεν άργησε να έλθει η δύσκολη ώρα. Ο πατέρας αμέριμνος της λέει:

- Πήγαινε στην άκρη του περιβολιού να κλείσεις το νερό.

Πήγε γρήγορα. Ήταν αθέατη. Κανείς δεν υπήρχε γύρω της. Ο πατέρας αρκετά μέτρα μακριά κι εκείνη τρέμοντας έβαλε το χέρι στην τσέπη. Εκείνη ακριβώς τη στιγμή ακούει βήματα. Δεν πρόλαβε να κουνηθεί κι εμφανίζεται μπροστά της κάποιος άγνωστος ιερέας. Την χαιρετάει και της λέει:

- Έφη μου, ξέρεις πόσο ωραίος είναι ο Παράδεισός! Φως, χαρά, αγαλλίαση. Ο Χριστός είναι όλος φως και σκορπάει τη χαρά και την αγαλλίαση σε όλους. Μας περιμένει στην άλλη ζωή, για να μας χαρίσει τον Παράδεισο. Υπάρχει όμως κι η κόλαση, που είναι όλο σκοτάδι, λύπη, στενοχώρια, αγωνία, κατάθλιψη. Αν πάρεις αυτό που έχεις στη τσέπη σου, θα πάεις στην κόλαση. Πέταξέ το, λοιπόν, αμέσως, για να μη χάσουμε την ομορφιά του Παραδείσου.

Η Έφη τα έχασε στην αρχή, αλλά μετά από λίγο λέει στον ιερέα, αφού, χωρίς να το καταλάβει, είχε πετάξει το φάρμακο:

- Περιμένετε να φωνάξω και τον πατέρα μου να σας δει.

Τρέχει μες στο περιβόλι. Χάθηκε περνώντας τις ψηλές καλαμποκιές, για να βρει

τον πατέρα της. Τον ήυρε και του λέει:

– Πατέρα, έλα γρήγορα να δεις έναν ιερέα, που ήλθε στην άκρη του περιβολιού μας!

Όταν, όμως, εφθάσανε στο σημείο που έπρεπε να περιμένει ο ιερέας, δεν υπήρχε κανείς εκεί.

Για πολύ καιρό η Έφη δεν μπορούσε να εξηγήσει όλα όσα της συνέβησαν εκείνο το βράδυ. Δεν μπορούσε να εξηγήσει την εξαφάνιση του ιερέα. Επιθυμούσε να τον ξαναβρεί. Της είχε σώσει τη ζωή.

Εν τω μεταξύ, κάθε χειμώνα, κατέβαιναν στην Αθήνα όλη η οικογένεια. Η Έφη επήγαινε πολλές φορές στην νονά της, που ήταν πολύ θρήσκα, κι έμενε μεγάλο διάστημα κοντά της. Η νονά της συνήθιζε να δέχεται στο σπίτι της και να φιλοξενεί θεολόγους, ιερείς, μοναχούς. Κάποια φορά, λοιπόν, που η Έφη πήγε στην νονά της, στο σαλόνι είχε μια επίσκεψη. Η Έφη δεν εγνώριζε ποιος ήταν. Η νονά σε μία στιγμή έρχεται στην κουζίνα και λέει της Έφης:

– Έφη ετοίμασε γλυκό και καφέ και φέρε τα στο σαλόνι για τον επισκέπτη.

Η Έφη τα ετοίμασε. Καθυστέρησε, όμως, λίγο και την ώρα που τα πήγαινε η νονά την πρόλαβε. Της λέει λοιπόν:

– Όχι αυτό το δίσκο, βάλε τον ασημένιο, γιατί η επίσκεψη είναι επίσημη.

Γύρισε η Έφη στην κουζίνα, άλλαξε το δίσκο και τον πήγε στο σαλόνι. Αλλά τι να δει! Πήγε να της πέσει ο δίσκος απ’ τα χέρια. Βλέπει μπροστά της τον ιερέα που είχε εμφανιστεί εκείνο το δύσκολο γι’ αυτήν βράδυ στο περιβόλι τους.

– Είμαι ο πατήρ Πορφύριος, της λέω χαμογελώντας.

Έτσι εγνωρισθήκαμε με την Έφη και από τότε έχομε μεγάλη φιλία. Έκανε οικογένεια με πολλά παιδιά. Την ευλόγησε ο Θεός. Βλέπετε τι τρόπους μπορεί να μεταχειριστεί ο Θεός, όταν θέλει να σώσει έναν άνθρωπο;

Από το βιβλίο Αγίου Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου, “Βίος και Λόγοι”. Έκδοση της Ιεράς Μονής Χρυσοπηγής Χανιά.